

גליון שבועי למבקשי התרומה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

1

מקור מים חיים

רבי נתן אמר: איפה שאני רואה חסרון, או שבכלל לא התפלל, או שהתפלל אבל התפלל מעט.

צריכים להתבונן ולפרש זאת על עצמנו, למה יש לי את החסרון הזה, ואת חסרון הזה? או בגלל שלא התפללתי על הדבר, או שהתפללתי מעט.

הלא על זה ידונו אותי לעתיד, למה לא שמעתי בקול רבך לנצל את הפה, לנצל את הפה. כל מעלת הצדיקים היא שהם נצלו את הפה. צריכים את זה בעצמו לומר להשי"ת: 'רבונו של עולם, גוואלד! נתת לי פה, עם הפה אני יכול לבא לכל המעלות, לכל המדות טובות, ולהיפך רח"ל כל המדות הרעות הם ע"י הפה'.

על זה מיילל הנביא שהשי"ת אומר 'אותי עזבו מקור מים חיים'. או! הרי אני הוא מקור מים חיים, למה אם כן אתה עוזב אותי? תחשוב עלי - ואתה חושב על מקום מים חיים! מה שאתה לוקח חוץ ממני, זה הכל רע ומר! אם זה 'חוץ מהשי"ת', אז מה שתקח, זה לא טוב.

תורה ותפילה זה הרי הכל השי"ת, זה דבר אחד, וכמו כן לדבר עם חבר מהתכלית, הרי זה ג"כ השי"ת, זה טוב. זה עדיין המקור מים חיים, זהו רצון השי"ת. אבל אם מתוועדים ביחד ומפטפטים ביחד מפוליטיקה, מעיתונים, זה כבר מעשה בעל דבר. הבעל דבר לא שותק, הוא יודע שהפה זה עיקר האדם, העיקר מה שהוא יכול בזה העולם זה רק ע"י הדיבור, לכן הוא כבר מכין דיבורים אחרים.

אם יש כבר איזה חבר טוב, לנצל אותו למה שצריך. יש לשון בזוהר הקדוש 'כמה עלמין אתהפכו בגינייהו', עולמות, עולמות מתהפכים כדי שיתוועדו זה עם זה, כדי שתושלם כוונתו יתברך.

מתוועדים הם כבר שניהם ביחד, ומדברים דיבורים אחרים!?, גוואלד, הלא עולמות התהפכו כדי שתפגשו ביחד ויצא ממכם דיבורים טובים, שזה תיקון העולם.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

צריך אדם להתחזק ולעמוד בנסיון ולא לדבר לשון הרע כגון: אם חבירו מפציר בו: 'ספר לי מה קרה עם פלוני אתמול', צריך לחשוב לפני שעונים אם מה שרוצים לספר, יוריד מערכו של פלוני או יגרום לו נזק או צער.

טבע האדם שהוא רוצה להיות מעורב עם חבריו, ולפני שמספיק לחשוב על הלכות לשון הרע, הוא נענה לבקשתו של חבירו ומספר דברים שאסור לספרם. אפילו ע"י משפט פשוט כמו: 'ראיתו אותו מדבר עם פלוני', או 'ראיתי אותו במקום פלוני', יכול לפעמים לעורר עליו מדמים.

ואף אם ילעגו לו על כך ויאמרו 'צדיק', 'מחמיר', וכדו', צריך לעמוד בלעג ולא לדבר לשון הרע, ועל כל רגע שחוסם פיו, יזכה לאור הגנוז. וגם אם ישנאו אותו משום כך, אין שום היתר 'משום איבה' אפילו באיסור דרבנן.

(קיצור הל' לשון הרע פ"ג סעיף ב)

בי עקר הנאמלה על ידי שמחה, שעקרה על ידי אהבת חברים העוסקים להתקרב אל השם באמת לאמתו:

ליקושי הלכות, ברכת הודאה, סא

ברכת התורה

ידעו להשיב עליה, לא הנביאים ולא החכמים, עד שהשי"ת בעצמו השיב ואמר 'על עזבם את תורת'.

ולכן חז"ל לא הסתפקו בתשובה זו, כי אמרו שעדיין לא ברור מהיכן התחיל הנפילה שעזבו את התורה, ועל כן דרשו את הפסוק 'עזבם את תורת' היינו שלא ברכו בתורה תחילה. היינו שלא עוררו בעצמם את השמחה בכך שה' בחר בנו כעם, לברך ולהודות לה' על החסד הנפלא והנורא הזה שנתן לנו תורתו חמדה גנוזה. וכיון שלא עוררו את השמחה, ממילא במשך הזמן כבר נפלו ונפלו עד שעזבו כפשוטו את התורה.

ד] ועוד, אילו היו מברכים בכל יום את התורה בכונה מתוך שמחה והודיה לה' על שבחר בנו, אזי אפילו אם היו נופלים קצת היו יכולים לחזור בחזרה לה' על ידי שהיו משמחים את עצמם בכך שהם יהודים, וה' בחר בנו ולעולם לא יחליף אותנו, אבל כיון שלא שמו לב לברך על כך עד שנפלו לעבירות, ואחר שנפלו קצת לעבירות כבר לא היה להם כח בנפש להתחזק ולשמוח את עצמם, וכך נפלו יותר.

וזהו עיקר כוונת ברכת התורה בכל יום, לעורר מחדש השימת לב על כך שבחר בנו מכל עם, וזה יתן כח לאדם שלא ליפול, וגם אם יפול יהיה בכוחו להתחזק.

לאחר הפסקה בענין תיקון חצות, נחזור לסדר את סדר תפילת שחרית.

בכל בוקר מצוים אנו לברך ברכת התורה, להודות לה' על כך שזכינו שבחר בנו לעם ונתן לנו את תורתו.

א] מובא בחז"ל (נדרים פא.) שדבר זה שאלו את החכמים והנביאים 'על מה אבדה הארץ' ולא היה מי שיודע לומר סיבת החורבן. עד שהקב"ה בעצמו השיב ואמר 'על עזבם את תורת אשר נתתי לפניכם ולא שמעו בקולי ולא הלכו בה'. וחז"ל מבארים כוונת הפסוק 'עזבם את תורת', היינו 'שלא ברכו בתורה תחילה' - לא ברכו בבוקר ברכת התורה.

ב] לכאורה מאמר זה הוא פלאי: א. מה השאלה 'על מה אבדה הארץ', והרי חז"ל מעידים כמה עבירות נוראות וחמורות היו בתקופת החורבן. ב] למה לא ידעו הנביאים והחכמים להשיב, עד שהשי"ת בעצמו השיב על כך. ג] השי"ת אומר 'על עזבם את תורת', למה חז"ל מפרשים כוונת השי"ת 'שלא ברכו בתורה תחילה', למה לא להישאר בפירוש הפשוט 'שעזבו את התורה'.

ג] מפרש מוהרנ"ת (ליקו"ה ברכת השחר ה', נשיאת כפיים ה', פריקה וטעניה ד'), שכוונת השאלה היתה מהיכן התחיל החורבן, והרי היה להם גילוי אלקות תמידית בבית המקדש, וא"כ מהיכן התחיל הנפילה עד שנפלו לעבירות חמורות. וזוהי שאלה שלא

הליכות

שיחות ומנהגים

התחזקות

הנ"ל. אולם בליל יום פסח התרשלו בשימירת המקום, כי מחמת אימת יום הדין הנורא לא עלה על לבם שיהיו שנים בר ישראל לגנוב ולשדוד את דברי הפסח וההקב העוֹטְרִים את ספרי התורה. אולם הגבאים שהרגישו בזה בחרו לעצמם לגול ולשדוד את דברי הקב וזקא בלילה קדוש זה. למחרת כשפתחו את הארון קודש גילו המתפללים את המעשה הנפגע, והודיעו לנפשות מאד על כך שיעזבו בר ישראל לגנוב את תכשיטי ספרי התורות בליל יום הפסחים הנורא, כי הבינו שיש ישראל היתה במעל זה. דנו בדני גדולי התורה שפצרו בדבר, והכריזו חרם נורא. הן על הגבאים בעצמם אשר היו מערבים במעשה הגנבה והן על הידוע מי גנבם שיהיו מחומרים משגי העולמות והמשגי הזה ואמר למוהרנ"ת: 'אני לא גנבתי, אולם יודע הייתי מי היו הגבאים ולא גלית הדבר, ועתה, עבר כבר זמן רב שאני נמצא בחרם מקאלי גדולי תורה, וכבר אחזני האויש לגמרי. אולם פעת, מחמת שמשמתי דברים הנגלים בענין ההתחזקות, שואל אני אתכם עצה ותקון'. לא ידעו מה יעץ וצוה עליו מוהרנ"ת. אולם זאת ידעו, שחרא לא לו דרך תקנה וסדר לו דרך תשובה פראי לו: שיש שרפי קודש

אחכה לו בכל יום שיבוא

תבין. כאן מתגבר שדברים הנראים בעולם הזה כרעה, אינם אלא טובה גדולה. משום כך אין לדחוק את הקץ.

זמן קצר אחר כך, בערב חג הסוכות תקע"ה, הסתלק המגיד לבית עולמו. מחמת הסתר פנים ה'חזקה' לא ידע מאומה. חסידיו הסתירו ממנו את הבשורה, כדי שלא יצטער בחג.

אתא ובא שמחת תורה. בבית מדרשו של ה'חזקה' רקדו המוני חסידים בהתלהבות עצומה, והרבי עודד אותם בקראו: "אם יהיה לנו שמחת תורה שמח - יהיה לנו גם תשעה באב שמח". כולם הבינו את כוונתו: אם תצלה המערכה, ייחפך האבל לששון.

בעצומם של הירקודים פרש ה'חזקה' חרש אל חדרו, להתבודד ולעסוק בייחודים העליונים כאשר נדברו ביניהם הצדיקים.

באותה עת עסק בעל המאור ושמשי' בעבודתו בקראקא. לפתע ניפצה אבן גדולה את חלון בית מדרשו. ובבד"ץ פרצה באותה שעה שריפה מסתורית בבית מדרשו של רבי נפתלי הירץ, והקהל כולו התפזר.

ומה שאירע באותם רגעים בלובלין נודע לדורות בשם "הנפילה הידועה". סמוך לחצות הלילה שמע אחד החסידים קול אנחה מן הרחוב. כשניגש, ראה את רבו מוטל על הארץ. הוא נחרד ופתח בזעקות. כשהתאספו סביבו החסידים לחש ה'חזקה': "מדוע העלמתם ממני שהמגיד מקוה'ניץ הסתלק בערב החג? אילו ידעת - לא הייתי יוצא לבדי. הבעל-דבר נלחם בי והפילני דרך החלון!"

החסידים נדהמו. חלון חדרו היה צר וגבוה עד שלא ניתן היה להבין כלל כיצד יכול אדם לפיל דרכו. באותה שעה נזכר החסיד הישיש רבי לייבוש מזקליקוב באמירתו של הרה"ק רבי אלימלך מליז'נסק לפני שנים רבות לתלמידיו ה'חזקה': "דע שיש להתפלל בחזקה 'אל תשליכנו לעת צננה'..."

תשעה חודשים ומחצה שכב ה'חזקה' על ערש דווי. ורפאו ותלמידיו, רבי חיים דוד ברנהרד (לפנים רופא החצר של מלכי פרוסיה ופולין), עשה כל שביכולתו להצילו, אך ללא הועיל. "כל כוחות הסטרא אחרא קמו כנגד", התבטא בפניו ה'חזקה'. גם בימי האחרונים לא פסק מלצפות לישועה. שוב ושוב נשמעו מפיו המילים: "אחכה לו בכל יום שיבוא". ביום תשעה באב תקע"ה עלתה נשמתו בסערה השמימה. חודשים אחדים קודם לכן, ב"ט באייר תקע"ה, הסתלק גם רבי מנחם מנדל מרימנוב לשני מרימנוב.

מקובל מפי צדיקים, כי הסתלקותם של שלוש המאורות הגדולים בפרק זמן אחד, נגרמה על ידי ניסיונם לדחוק את הקץ.

לפי שהדפיס רבינו הקדוש מוהר"ן מברסלב את ספרו הקדוש 'לקוטי מוהר"ן', שלח את תלמידו 'רבי זלמן הקטן' לקבל הסכמות מגדולי הדור. בין השאר ביקר במעונם של הצדיקים מלובלין ומקוה'ניץ, שהעניקו הסכמות נלהבות. לימים התבטא רבי זלמן בפני מוהר"ן: "אני יודע דברים מהרבי, שאינם יודעים", והיינו שרבינו מסר בפיו דברים לאותם צדיקים ואסר עליו לגלותם לאחרים.

ואמר על כך רבי אברהם ב"ר נחמן מטולטשין: "למרות שאינו יודעים מה מסר רבינו לומר להם, הרי שאנו מבינים". כלומר, שהיתה זו שליחות מרבינו אליהם לכל ניחוח עצמם בכל כוחם לדחוק את קץ הפלאות.

כמה וכמה פעמים ניסה הרה"ק ה'חזקה' מלובלין לפעול בשמי מרומים למען גאולת ישראל, אך בכל פעם נעצרה המערכה בטרם הושלמה. ואף על פי כן לא נחלשה רוחו. ככל שגברו המניעות, כן התחזקה אמונתו כי ביד הצדיקים לפעול להחשת גאולת עולמים.

ניסיונו האחרון היה לקראת ראש השנה תקע"ה. מבעוד מועד החל להתכונן לכך בהכנה רבת, שכן ידע שזוהי מלחמה רוחנית אדירה המחייבת את צדיקי הדור להתחבר יחדיו. לימינו עמדו שניים מגדולי תלמידיו - רבי קלונימוס קלמן בעל ה'מאור ושמשי' ורבי נפתלי הירץ מברד"ץ, כשאליהם מצטרפים הרה"ק המגיד מקוה'ניץ והרה"ק רבי מנחם מנדל

מסירות נפש עבור כלל ישראל. ציון ה'חזקה' מלובלין זיע"א

מרימנוב, כאשר כל אחד מהם פועל במקומו.

הגיע ראש השנה. בשעת התקיעות שרתה בבית מדרשו של ה'חזקה' חדרת קודש. החסידים עמדו ברדת זיע. הם חשו כי אין אלו תקיעות ככל השנים. הרה"ק רבי דוד מלעלוב אחז בשופר, וה'חזקה' עמד לפניו כמקריא. לפתע נשמעה הקריאה: "תקיעה!" בעל התוקע הצמיד את השופר אל פיו, אך שום קול לא נשמע. אז הרעים ה'חזקה' בקולו: "דחמנא אמו: תקעו!" והוסיף: "ואם הבעל-דבר מעכב - שיתקע הוא!". אך יצאו הדברים מפיו, והשופר השמיע קול צלול ובהיר.

לאחר מכן בסעודת החג, אמר ה'חזקה' למקורביו: "הקטרוג גדול. אולם מה שלא נעשה בכוח השופר - נפעל בשמחת תורה, כי כוח השמחה גדול מכוח הידאה".

באותם ימים התנהלה המערכה גם במקומות אחרים. בליל יום הכיפורים זעק המגיד מקוה'ניץ מקירות לבו: "ריבונו של עולם! אמור נא 'סלחתי' כדברך' והבא את הגאולה. שמא חסרים צדיקים בעולם? הרי יש לך את רבי מנדל מרימנוב! שמא חסרים אורים ותומים? הרי ה'חזקה' מלובלין. ואם חסרים בעלי תשובה - הריני מקבל על עצמי לשוב בתשובה בעבור כל ישראל!"

חלפו להם ימי הרץ, והצדיקים התכוננו להשלים את פעולתם על ידי עבודת השמחה בימי החג. אלא שככל שגברה עבודתם הקדושה, כן גברה גם ההתנגדות כנגדה. בערב חג הסוכות חלה לפתע המגיד מקוה'ניץ, ומצבו הידרדר במהירות.

לפני הסתלקותו סיפר לבנו רבי משה אליקים בריעה כי נגלה אליו הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב. כששאלו מדוע אינו שומר הבטחתו שכאשר יעלה למרומים יפעל בכל כוחו להבאת הגאולה, השיב לו: "בקרב, כשתבוא לעולם האמת

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"א סי' ד' שיעור ד'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ה] וְעוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם הֵם עַצְמוֹתָיו, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יְחֶזְקֵאל ל' ב'): "וְהָיָה עוֹנוֹתָם חֻקֵּיהֶם עַל עַצְמוֹתָם".

העוונות חקוקים בפנימיות הנשמה

העוונות של האדם חקוקים על עצמות האדם, כמו שכתוב 'זתהי עוונתם חקוקה על עצמותם', ומשמעות של חקיקה זו הוא שהעוונות נחקקים בפנימיות נשמתו, כי כמו שיש בגוף האדם עור בשר גידים ועצמות, כך יש ברוחניות האדם 'נפש רוח נשמה חיה', ועצמות של הרוחניות הוא חלק הפנימי של הנשמה. וכאשר אדם עושה עבירה אזי העוונות נחקקים על העצמות - נשמתו.

כל עוון הוא צירוף של בנין מלכות העכו"ם

וְכָל עֲבֵרָה יֵשׁ לָהּ צִירּוֹף אוֹתִית, וְכִשְׁעֵבֶר אִיזָה עֲבֵרָה, אֲזִי נִחְקֵק צִירּוֹף רַע עַל עַצְמוֹתָיו וְעַל יְדֵי זֶה מְכַנֵּס בְּחִינַת הַדְּבִיר שֶׁל הַלְּאֹ הַזֶּה שֶׁעֵבֶר בְּתוֹךְ הַטְּמָאָה. הֵינּוּ שְׂמֻכָּנִים בְּחִינַת מַלְכוּת, שֶׁהוּא בְּחִינַת דְּבִיר אֶחָד לְדוֹר, הוּא מְכַנֵּס אוֹתָהּ בְּתוֹךְ הָעֵבֶר, וְנוֹתֵן לָהֶם מְשָׁלָה. לְמַשָּׁל, אִם עֵבֶר עַל דְּבִיר שֶׁל הַלְּאֹ לֹא יִהְיֶה לָּהּ אֲזִי מִחֲרִיב הַצִּירּוֹף הַטּוֹב שֶׁל הַדְּבִיר, וְבוֹנֶה צִירּוֹף רַע.

כל המצוות והעבירות הם אותיות הכתובות בתורה, והם האותיות המגלות מלכות ה' בעולם, וכאשר עובר עבירה אזי הוא מחריב את הצירוף הטוב של האותיות שהיו צריכים לגלות מלכות ה', ומהפך את הצירוף הטוב לצירוף רע, ואזי נחקק צירוף רע על העצמות שלו, וכך מכנים בתוך הטמאה, את הדיבור של הלאו, במקום שהדיבור הזה היה צריך לגלות מלכות ה', אילו היה מקיים את הדיבור.

כי 'דיבור' הוא מלשון מלכות, כמו שהוזכר לעיל (אות ג') 'דבר אחד לדור', כי המלכות מתגלה על ידי דיבור וציווי, נמצא שעל ידי שעבר עבירה הפיל את המלכות דהיינו הדיבור של ה', בתוך מלכות העכו"ם, וכך נעשה ממשלה אל העכו"ם, ואנו נעשים כעבדים ומשועבדים לתאוותיהם, כי העבירה עשה מציאות ממלכותם, על ידי שהפך הצירוף של הדיבור של התורה. ולמשל אם עבר על הדיבור של 'לא יהיה לך אלהים אחרים' אזי הוא מהפך את הצירוף הטוב של הלאו הזה, ובונה צירוף רע, שהצירוף הזה בונה בעולם ח"ו מלכות העכו"ם.

והביא דווקא משל זה של אלהים אחרים, כי מתוך קשרי המאמר מובן, שעיקר הפגם שיש בכל עבירה הוא בכך שמפיל את מלכות ה' אל מלכות עכו"ם, ונמצא שעיקר עומק הפגם של כל עבירה הוא הלאו הזה של 'לא יהיה לך אלהים אחרים'. ועל כן בכל וידוי של כל עבירה שהוא, עיקר הוידוי הוא להעלות ולתקן את מלכות ה' היינו לתקן ולהחזיר הצירוף הטוב של לאו זה של 'לא יהיה לך' [ומתוך זה יובן בהמשך הענין של הוידוי לפני הצדיק, כי על ידי הצדיק, הוידוי הוא באמת באופן הזה שרוצה להחזיר מלכות ה' ולתקן הלאו של לא יהיה לך, ולא רק וידוי פרטי של המעשה הפרטי שעשה, ויתבאר להלן].

כל היסורים ונפילת האמונה נמשכים מהעוונות החקוקים בנשמתו

וְנִחְקֵק הַצִּירּוֹף הַזֶּה עַל עַצְמוֹתָיו, וְנוֹקֵם בּוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יְרֵמְיָהוּ ה'): "עֲוֹנוֹתֵיכֶם הֵטּוּ אֵלַי, וְכָתִיב (תְּהִלִּים ל"ד): "תְּמוֹנֹתַי רָשָׁעִי רָעָה".

כאשר נחקק הצירוף הרע על עצמותיו, אזי המלכות שנפל נוקם בו, כמו שכתוב 'עוונותיכם היטו אליה', ועוד כתוב 'תמונות רשע רעה', כי כל הדינים נמשכים מהמלכות שנפלה, וזהו כל היסורים שעוברים על גוף האדם, מחמת המלכות שנפל. [ומחמת כן גם אינו יכול להתחזק ולהמשיך דעת על עצמו שהכל לטובה, כי המלכות נפל לאלהים אחרים], ועל כן יש להזדרז לעשות וידוי להוציא הצירופים הרעים ממנו.

ע"י וידוי דברים מחדש מלכות ה' בצירופים שנפלו

וְעַל יְדֵי וְדוּי דְּבָרִים יוֹצֵא מֵעַצְמוֹתָיו הָאוֹתִיּוֹת הַחֻקִּים עֲלֵיהֶם, וְנִעְשֶׂה מִיָּהּ הַדְּבִיר שֶׁל הַיּוֹדִי. כִּי הַדְּבִיר יוֹצֵא מֵעַצְמוֹתָיו, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שֵׁם ל"ה): "כָּל עַצְמוֹתַי תִּאֶמְרָנָה". וּמִחֲרִיב הַבְּנֵי וְהַצִּירּוֹף הָרַע, וְבוֹנֶה

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

עבור מה קבלו על עצמם כלל חסידי ברסלב בשנת תקצ"ה לצום שנייחמישישני? על מנת שיפסק המחלוקת, ויופסק ביזוי ספרי רבינו ז"ל ע"י המתנגדים. עליהם לתשובה, מכתב מיום א'

הזוכה: חיים יוסף חדאד, הר שמואל זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

מתי זעק רבינו ז"ל:

"גיוואלד!! אין שום

יאוש בעולם כלל!!"

איין בלעטל

שבת קודש

ליקוטי מוהר"ן - יט.

בכל לימוד שלומד יעורר עצמו לזכור שהאותיות האלו, אינן סתם אותיות שחורות אלא הם קשורים לנשמות ישראל, ובשיתקשר בלימודו להארת האותיות, אזי יזכה להמשיך נשמה בהירה וזכה לעולם לבנים ת"ח.

ליקוטי הלכות - דף קפ"ו

קדושת ירושלים יכולה לחתום את האדם בתוך אמונה בה'. וכיום כשירושלים חריבה יכול האדם לקבל זאת על ידי שיכוון עצמו בברכת כהנים להיחתם בתוך האמונה.

יום ראשון

ליקוטי מוהר"ן - דף י"ט:

הסימן אם האדם יש לו הרגשה בכבוד ה', לפי כמה שהוא מכבד יראי ה', וככל שיש לו יותר הרגשה בכבוד ה', כך מכבד אפילו קצת יראת שמיים של איש פשוט שקטן ממנו.

ליקוטי הלכות - דף קפ"ז

בשמונה עשרה מבקשים הרבה בקשות על ישועת ישראל וישועת נפשו, ואזי הנפש שלו היא בבחינת 'נשמע' - שמשתוקק להמשיך שפע מלמעלה, ובסיום הבקשות מחזק עצמו בבטחון של 'שומע תפילת כל פה', וכך נמשך עליו חיזוק של 'נעשה', שמתמלא בעזות דקדושה, וכך נשפע עליו שמחה.

יום שני

ליקוטי מוהר"ן - דף כ.

ככל שמקושר יותר לכבוד ה', כך ממילא כל דבר גשמי שצריך, הוא ינסה להשיגו רק דרך תפילה ולא דרך השתדלות, כי היראת ה' מקשר אצלו את הגשמיות אל הרוחניות.

ליקוטי הלכות - דף קפ"ח

הנפילה של האדם יכול להחלישו, ומאידך יכול להביאו לידי הכנעה וביטול לה'. והוא כוונת הכריעות וההשתחויות בתפילה, להעלות כל הנפילות לתנועה בנפש של הכנעה וביטול לה'.

יום שלישי

ליקוטי מוהר"ן - דף כ:

מי שרצה לטעום טעם של האור הנערב שיש אצל הצדיקים, ירבה בהתבודדות וישפוט עצמו על כל דבר.

ליקוטי הלכות - דף קפ"ט

לא די לאדם לדעת מה', אלא בעיקר יש לחפש

אור העצה מה' לימוד היומי

בספה"ק 'ליקוטי מוהר"ן' ובספה"ק 'ליקוטי הלכות'

להכיר את הארת פני המלך, לראות יפיו עד שיימשך אחריו, שעל זה אמר דוד המלך 'בקשו פניו תמיד' - לחפש הארת יופי פניו. ועיקר הארת פני המלך ניכר אצל הצדיקים, ועל ידי שרואים אותם מתגלה יופי השכינה עד שנמשכים אחריה.

יום רביעי

ליקוטי מוהר"ן - דף כא.

אפילו שבתפילה האדם הוא כמו אשה המצפה לקבל שפע מבעלה, בכל זאת יש בחינה שהאדם נעשה למשפיע, והשי"ת כביכול מצפה לקבל ממנו תענוג, וזכרון זה מביא דביקות נפלא בה'.

ליקוטי הלכות - דף ק"צ

השכחה שאדם שוכח לימודו הוא מחמת שבירת הכלים, היינו שאינו מבין שכל אות המודפס בספר הוא רק כלי לאור האלוהי ששוכן בתוכו, וככל שיעורר התפעלות מהנס המופלא שה' משכין אורו הגדול בכל אות שחורה, אזי יתחבר לאור התורה באמת ולא ישכחה.

יום חמישי

ליקוטי מוהר"ן - דף כא:

יש בחינת שמש שהוא הארה גדולה שמאיר לאדם איזה השגה בדביקות ה', ויש בחינת לבנה שהוא דרגא של אמונה שדבק בה' בפשטות נפלאה. והנאולה תלויה כפי שאדם מתקן שני דרגות אלו.

ליקוטי הלכות - דף קצ"א

חורבן הלב הוא כמו חורבן ירושלים שצריכים את משיח שיתקן חורבותיו, וזה הכח של תהילים שנתחבר על ידי דוד המלך שהוא בחינת משיח, שיכול לאסוף שברי כלי הלב ולבנותם.

יום שישי

ליקוטי מוהר"ן - דף כב.

יש לעורר זכרון שה' מתפאר בכלליות עם ישראל, ובפרטיות כל יهودי, ובפרטיות כל מעשה פרטי של כל יודי.

ליקוטי הלכות - דף קצ"ב

כל דיבור של צדיק הוא כמו ים סוף לפני שנבקע, שצריך נס גדול שייבקע ויאיר שם אור ה', וכשיזכיר לעצמו שה' יכול לעשות נס ולבקוע הים, אזי יזכה שייבקע הדיבור לפניו ויאיר לו אור גדול.

מושגים בתורה ח' תניינא

בכתף יסאו

מנוחה זו נבואה שהיא רוח הבא מן הקודש ושם הכל בברירות, שמקבלים הדעת והשראת הקדושה בבידור, ומכח זה נכנע תפיסת המדמה והנפש, אמנם כל זה הכנה לאמונה הקדושה ולשיר שיתערר לעתיד, שהוא למעלה מזה והוא התעוררות הטוב שעולה ומעורר ריח הטוב הקדוש, והוא התקבצות הטוב והחסד שמכח זה נבנה האמונה, והתקבצות זו היא למעלה ממקום המנוחה, והוא מתכפל ומשתלש ומתרבה. ובכל נקודה של אמונה שנקנית מכח הצדיק שמחפשים ומוציאים השראת קדושתו, והוא בחינת המנוחה שנחסרה בעת החורבן וגלות ישראל, גם כאשר שורה רוח הקודש עדיין צריך לבקש ולחפש התקבצויות הטוב וגילויי שהוא הקול המשקף את הגן לגדל הריחות והיראות למעלה למעלה.

מהם מלכות דקדושה:

ע"י שמתוודה בדיבור פה, המשמעות הוא שמוציא מהעצמות שלו את האותיות החקוקים עליהם באופן של דיבור, ומדבר לה' את הלאו שעבר על פי הצירוף הטוב, כי מתוודה ומתחרט על מה שעבר, ומודה במלכות ה' ומגלה זה המלכות בפיו, וכך ממילא יוצא מעצמותיו הצירוף הרע, כמו שכתוב 'כל עצמותי תאמרנה', שהעצמות עצמן אומרים את הדיבור, ומובן מזה גם שיש לומר את הידידי עם כל העצמות והחיות [כפי המשמעות הפשוטה של 'כל עצמותי תאמרנה'], וכך מחריב את הבנין והצירוף הרע, ובונה מלכות דקדושה בפועל ממש, שמחזיר את המלכה להשי"ת.

וזאת יש לזכור ולהאמין בכל עת שמוציא דיבור של ידידי שבדיבור זה הוא ממש מחריב את הצירוף הרע, ובונה בפועל מלכות ה' [שבשכל זה צריך את הידידי דברים לפני ה"ח שהוא מעלה את האדם אל עבודת חיקון המלכות, ובדלהלן].

עיקר הידידי הוא רק כשעולה על ידי משה

וזה שאמרנו חכמינו, זכרונם לברכה (מס' ז): 'בשעה שהלכו ישראל במדבר, היו עצמותיו של יהודה מגלגלין'. עד שאמר משה: 'שמע ה' קול יהודה' - ששקש משה מהקדוש ברוך הוא, שיזכר ליהודה הנדיב שהתנדב, וכן הו' ליה. וזה דוקא עצמותיו היו מגלגלין, על שם: 'ותהי עונותם חקוקה על עצמותם', ועל ידי הנדיב נתתקנו, ועל כל חד לדוכתיה. ויהודה זה בחינת מלכות, רמז, שבהינת מלכות נתתקן על ידי ידידי דברים, וזה נעשה על ידי משה, שזכר משה הנדיב, כי כן צריך, שיהיה הנדיב לפני תלמיד חכם.

מובא בחז"ל שעצמות יהודה היו מגלגלין במדבר, מחמת שנידה את עצמו נדיב על תנאי, באם לא יחזיר את בנימין ליעקב, שמשוה טען לפני ה' שמע ה' קול יהודה' היינו שיזכור את קול הידידי שהתוודה יהודה לפני תמר באומרו 'צדקה ממני', ובזכות ידידי זה יחזיר את עצמותיו למקומם בארון.

יהודה כבר התוודה בחייו, אך התיקון של הידידי הזה לא נעשה רק עד שבא משה וזכר את הידידי, כי הידידי עולה רק בכח התלמיד חכם, ורק הוא יכול להעלות את המלכות בכח הידידי. וזוה שמשוה זכר את הידידי נחשב הדבר כאילו התוודה לפניו, ועל ידי זה נתתקן המלכות, ונחבר הצירופים רעים וחזרו העצמות למקומם.

ועל כן דווקא עצמותיו היו מגלגלין, כי העונות חקוקים על העצמות, ועל ידי הידידי נתתקנו וחזרו למקומם. וזהו הענין של 'יהודה', כי יהודה הוא בחינת מידת המלכות שממנו יצא מלכות בית דוד, ומשיח יצא מחלציו, כי ממנו נמשך מלכות ישראל, והוא רמז לכך שעל ידי ידידי דברים עצמות יהודה חזרו למקומם, היינו שהמלכות עלה ונתתקן על מקומו בכח הידידי. [הידידי שעשה יהודה היה בענין תמר, שמהו יצא המשיח, נמצא שכל הגאולה והחזרת המלכות לשרשה היה דווקא על ידי נפילה כביכול, והידידי שבא לאחריו, והכל בכח הצדיק שהעלה את הידידי].

העלאת הידידי נמשך ע"י הזוכה להכלל בבחי' ת"ח

וכל תלמיד חכם הוא בחינת משה, כמו שאמרנו 'משה שפיר קאמר' וזוה שזכר משה הנדיב, נעשה כאלו התנדב עכשו לפני משה, ועל ידי זה נתתקן בחינת מלכות, ונחבר הצירוף הרע שנתקן על עצמותיו: ענין זה שמשוה יש לו הכח להעלות הידידי, הוא לאו דווקא במשה, אלא כל תלמיד חכם נקרא בשם משה, כמו שמצינו שאמורא אחד קורא לחבירו בשם 'משה'. וכפי שיבאר לקמן (אות ז') שהתלמיד חכם הכוונה לכל מי שזכה לדרגת משה לביטול אל האין סוף, שהוא מעלה את אנשיו גם לאותו הכוונה בידיו.

והנה, מהראיה שמזכיר הענין שמשוה זכר את הידידי של יהודה, אף שבאמת יהודה לא התוודה לפני משה, מובן מזה שאף שהאדם אינו מתוודה דווקא לפני הצדיק, הצדיק יכול להעלות את המלכות בכח אותו הידידי. ומובן מזה כאשר האדם מתוודה בהתקשרות אל הצדיק, היינו על פי הארת הצדיק, אזי הוא זוכה בידיו דברים שלו להוציא העונות מהעצמות.

אך העיקר שצריך האדם לבוא להתפעלות מדברי הצדיק בבחינת 'משה שפיר קאמר', וכפי שיבאר להלן, שכאשר מתקרב לצדיק וטועם המתקנות של נועם אמריו, עד שמתפעל ומתבטל לאורו הנערב שממשיך לו בדבריו, אזי מתעורר להכיר במלכות ה', ואזי הידידי שלו הוא באופן כזה שמתכוון להעלות את המלכות.

תרגיל משחק לבין הזמנים - להקשיב ולנחם

א[מה שהחזיק את עם ישראל בגלות הם הדיבורי נחמה שה' נחם אותנו ונתן לנו תקווה גדולה. עם ישראל מתייחד בזה שלמרות הסבל והרדיפות שסבלנו בגלות, יכולנו להתחזק בדיבורי אמונה. כי אצל אומות העולם יש או שמחה או עצבות, כשקורה דבר טוב הם שמחים וכשיש דבר מצער הם עצובים, ואצל עם ישראל יש את הכח להתנגע לישועה מחמת הבטחת הנחמה והאמונה שה' מנהל מהלכים איתנו שבסוף הם יביאו לדבר טוב, (עיין בליקו"ה ביצים ה').

ב[מי שחי רק לפי מה שענינו ראוות, אינו יכול להתנחם ולהתחזק מדיבורים של מחשבה ודעת, כי הוא צריך לראות בפועל דברים ממשיים שאפשר להחזיק בהם, כמו כסף וכדומה. ולכן אחד מהדברים שצריכים להכניס בבית הוא הכח להתחזק מדיבורי אמונה. וכמו"כ צריכים להכניס בבית כח לחזק ולנחם אחרים - שהוא כלי מאוד חשוב להמשך החיים ב'שלום בית', לתת לילדיו את הכח לדבר ולנחם את הזולת.

ולשם כך: יש להרגיל את עצמו לדבר בבית דברי אמונה וחזקו, כמובן שתנאי ראשון לפני שמחזקים את בני הבית באמונה הוא, ללמוד להקשיב כשמספרים על כאב, ולא לשפוף תיכף ומיד דיבורי התחזקות, ורק אחרי שהאדם הראה שהבין את הכאב, אזי יכול להשפיע דיבורי חיזוק. כמו כן, אפשר לשחק בבית על עצמו בכל מיני הזדמנויות, לספר איזה קושי שעובר, ואז לספר איזה חיזוק שלמד בספר או שמע בדרשה שחזק אותו ונתן לו הכח. ואלו דברים שחוזרים לילדים בעומק ומחנך אותם לחפש להתחזק על ידי מחשבות של אמונה ובטחון וכו'.

וכעת לקראת בין הזמנים הוא הזדמנות לעשות משחקים עם בני הבית שיכול לתרגל אותם בדרך זו של הקשבה, ולנחם ולחזק.

תרגיל א': להושיב שני ילדים [בכל גיל], כשההוראה הוא, שראובן מספר לשמעון איזה מקרה 'קטן' של כאב או דבר שמפריע לו בחיים. ושמעון מסתכל בעיניים ומקשיב הקשבה מלאה בלא להתערב. וכשראובן מסיים לספר את המקרה, יחזור שמעון לראובן במילים קצרות את מה שהבין מדבריו, ולשאל האם הבין נכון. זה תרגיל חזק שלומדים להקשיב ולהשתתף בצער חברו.

תרגיל ב': אחר ששמעון הבין הצער של ראובן, שמעון צריך לומר איזה דיבור של חיזוק באמונה או כל רעיון אחר שיכול לחזק את הנפש. ואז ראובן צריך לחזור בקיצור על דברי השני ולראות אם הבין נכון. התרגיל הזה מלמד לדבר בפה דיבורי חיזוק, כי כל ילד שמע בחייו איזה דיבורים של אמונה וחזקו, רק שהוא מתייבש לדבר זאת לזולת, ובמשחק הזה נשבר הבושה. בנוסף על כך שמלמדים את בעל הכאב לשמוע דברי חיזוק ולהפנימם.

תרגיל ג': כל אחד צריך לספר לכל המשתתפים איזה כאב שהיה לו בחייו ואיזה חיזוק נתן לו כח להתמודד.

נחמו נחמו נחמו עמי

לנו שהוא עתיד לכפר על כל הנשאר ולתקן בעצמו את כל חטאינו - אפילו על מה שלא לקינו עליהם כלל. ואם כי נראה שאלפיים שנה קיוונו לו ולא נעשה דבר, אבל באמת השי"ת מודיע לנו שדווקא על הקיווי הוא עיקר השכר, כמו שדרשו חז"ל על הפסוק (ישעיהו כה, ט) 'ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה קיונו לו וישיענו' - 'אין ביד ישראל אלא הקווי, כדאי הן לגאולה בשכר הקווי' (ילקוט שמעוני תהלים רמז תשל). כלומר על ההמתנה להשי"ת, 'האסט געווארט צום אויבערשטן אזוי לאנג און דו האסט נישט אפגעלאזט...' [חיכית להשי"ת כל כך הרבה זמן, ולא התייאשת...], רק עבור שכר זה אנו כדאים להגאול.

וכשם שאת כלל ישראל יגאל השי"ת בשכר הקיווי, כך גם בגאולת הפרט, האדם הוא עולם בפני עצמו והוא בונה חלק מהקדושה חלק מזיו השכינה, כל אחד לפי מה שבנה כך יאיר לו זיו השכינה, כמה ששילם אמונה להשי"ת קבלת הגלות באהבה, להאמין שהשי"ת עושה הכל בצדק ובמשט והאמין בה' ובכוחו הגדול לגאול אותנו גאולת עולמים, וקיווה לו בכליו עיניים מתי יבוא קץ הפלאות, כי בכל נסיון שהשי"ת שולח לאדם צריך לזכור שהוא חלק מתיקון הנפש שלו ועלי לשוב ולרדק על זה. השי"ת יכול להושיע אותי בכל רגע ובוודאי עוד ישיע אותי, זה כל עבודת האדם 'המלכה', המלכה על העבר על ההווה ועל העתיד, כאן מניחים אבן לבנין בית המקדש ולתיקון כל העולמות.

זה עתה שלמו שלשה שבועות של אבלות. בכל שבוע קראנו הפטרה שהביא עומד ומוכיח את ישראל, ואכן כאשר לא שמעו לקולו חרב בית מקדשנו ותפארתנו והלכנו לגלות. ואכן קרוב לאלפיים שנה שאנו יושבים ומקוננים על החורבן, ובכל שנה אנו מודים כלפי מעלה - אכן חטאנו לה' אלקינו ועל זה אנו לוקים.

אבל יחד עם זה צריך להזהר שלא לאבד את החלק השני. חלק התקווה.

את זה מודיע לנו הנביא בשבעה שבועות אלו. וכך אנו פותחים אותם: 'נחמו נחמו עמי... כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה'.

אכן לכאורה הוא פלא, וכי השי"ת העניש את ישראל יותר ממה שחטאו. והלא כל משפטיו בצדק ובמשפט. אך הדבר מבואר בתרגום יונתן 'ארי קבילת כס תנחומין מן קדם ה' כאילו לקת על חד תרין בכל חטאתהא', כלומר, ה' ינחם אותנו כאילו לקינו בכפלים.

כלומר, מצד אחד ישבנו עתה ובכינו על החורבן הנורא, הזכרנו כל נקודה ונקודה של החורבן, גלות השכינה וצער, חסרון בית המקדש, הגלות הגשמית והרוחנית מארץ ישראל, הריגת ישראל ביסורים, הצרות והיסורים שעברו על ישראל בכל הדורות שכולם נגזרו מחורבן הבית. אבל על הכל אנו נושאים עיניים כלפי מעלה ומודים שכל משפטיו אמת וצדק, ועדיין לא לקינו על חטאתינו. ובכל זאת הוא מרחם עלינו ומודיע

עומק הפרשה

לעבוד עם יצר הרע

שני כוחות, והם היצר הטוב והיצר הרע, היצר הטוב מעורר אותו במחשבות קדושה, שהנה השי"ת ברא את העולם במלכות דקדושה ומחכה שימליך אותו, ולעומתו היצר הרע מסתיר ממנו כל זאת וממלא את לבו בעייפות וחוסר חיות והתעוררות, במשיכה לחיצוניות ולתאוות, בדאגות ויאוש כביכול אין מלכות דקדושה בעולם ושליחות המליך את השי"ת בכל עת ובכל מקום.

עיקר עבודת האדם שעל ידה הוא מקים את השכינה הק' ואת האמונה התלויה בה, היא דווקא כשעובד את השי"ת בשני יצרים, כלומר, יש עבודה שהאדם עובד את ה' במוחץ גדולות, הוא ניגש לתפילה מלכתחילה בלב מלא השתוקקות ואהבת ה', אבל מדברי חז"ל אלו עולה כי דווקא עבודה העולה בהתגברות צד השמאל והמתקנתו, כשהוא ניגש לתפילה ולבו יבש וריק מכל ובכל זאת הוא מתחזק לעבוד את ה' בעבודת התפילה בכל לבבו, למצוא נקודה שיכול לכוון בה למצוא איזו עצה שתועיל לו לכוון מעט בתפילה [ראה ליקו"מ תניינא סי' קכא, קכב; שיחות הר"ן מה, סו, עה ועוד], דווקא על ידם הוא בנין השכינה הק' והמשכת התיקון בשלמות.

ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך. בשני יצריך,

ביצר טוב וביצר הרע (ברכות נד).

פנימיות הענין מבואר בזו"ק (וארא כז. תרומה קסב:), עץ חיים (שער נ"פ) ובשער הכוונות (דרושי ק"ש ה) שלאחר שהודיע האדם את עיקר האמונה בקבלת עול מלכות שמים ובזה עורר יחוד נורא למעלה, כעת הוא צריך לקרוא פרשת 'ואהבת' כדי להמשיך יחוד עליון זה לבנות ממנו את השכינה הק', על כן אנו קוראים פרשה זו לאהבה את ה' בכל לבנו, בתחילת פרשה זו צריך האדם לכלול את שני היצרים, את הימין שהוא החסד הנקרא יצר טוב עם השמאל שהוא הגבורות הנקרא יצר הרע, כדי לבנות את השכינה משני חלקים אלו, כי גם היצר הרע אינו רע במהותו, הוא כעין לבוש גבורות המלביש את הנפש ונאחזים בו כל מיני קליפות ומזיקים אבל כשהאדם כולל גבורות אלו ביצר הטוב הוא ממתיק אותם ושניהם נעשים מלאכים השומרים את האדם מכל רע.

בדרך עבודה מבאר זאת רבינו כשהאדם עומד להתפלל או בכל עת נסיון, מיד מתעוררים בלבו

מה זה שבת נחמו?

בשבת זו השל"ת מנחם אותנו לכל נתיאש מהמציאות של החורבן. יש להקשיב לכל דיבור שנאמר בהפטר, וכן בכל השבעה נדחמנו, כי בכל פסוק יש כמה וכמה נחמות שהשל"ת מדבר אלינו, ואפילו דיבור אחד מההפטר יש לה כח לרומם אותנו מאוד. וכדאי מאוד לפרש את ההפטר גם על הגלות הפרטית, כמו שאת התיקון חצות מפרשים על עצמנו.

מה התחדש בדיבורי הנחמה של ההפטר, וכי לא ידענו מכך לפני תשעה באב שה' ניהם אותנו והבטיח לנו על הגאולה?

דיבורי הנחמה אינם סתם דיבורים שנאמרו פעם, כי באמת בשבועות אלו, יש קול אלוהי שמכריז ואומר 'נחמו נחמו עמי'. השל"ת יורד אלינו לנחם ולעודד אותנו בשבועות אלו. ומי שיתבונן במציאות הזו, יוכל להתרגש מאוד מעצם המחשבה שה' עומד ומעודד בפרטיות.

בתורת רבי"ל ישנם הרבה דיבורי נחמה וחזקו [שרובם מלוקטים בספר הק' משיבת נפש], למה לא תמיד אני מרגיש שהדיבורים האלו

מצליחים לרומם אותי ולחזקני ולתת לי כח חדש?

הדיבורי חזקו של הצדיקים, אינם דיבורי מחשבה והשקפה של רעיונות שנכתבו לפני כמה מאות שנים, אלא הם הארה שממית שהשל"ת מאיר לאדם, לאחר שציפה והשתוקק, וחיפש למלאות נפשו בדיבורי חזקו. וכמו בגאולה הכללית שהשל"ת יוריד לנו מלמעלה בית המקדש השלישי של אש כאשר יומתק הדין.

כי הסיבה שאין האדם יכול לשמוח 'שלא עשני גוי' ומהנקודות טובות שלו, ולעודד את הלב מהתרגשות שה' אוהב אותו ומתפאר בו וכו', היא מחמת שיש דין על האדם, ורק כאשר האדם מצידו החליט להתחזק ולהתאמץ להכניס מחשבה של חזקו לראש וללב, והתעורר בהשתוקקות לרומם את נפשו ולהפסיק להיות איש עצל ושבור, אזי נותק מעליו הדין, והשל"ת מוריד עליו בחינה של ביהמ"ק השלישי מאש, שפתאום הוא שומע בלבו שה' בעצמו יורד לנחם ולחזק אותו, וכמו שכתוב 'הוא נתן עוז ותעצומות לעם', (ליק"ה תפילת המנחה ז' אות פ"ז).

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

דיני תפלה להולך [אחרי הצהרים] להתרחץ בים

סעיף א

חב"ים להיות לבושים בשעת התפלה [שמנה עשרה] כמו שלבושים בעמדם לפני איש חשוב, או הולך לארבעה של שמחה וכיוצא בזה. - ולכן: א. אנו שורגלים ללבש חליפה וכובע בעת היציאה לרחוב, ועל כל פנים אין הולכים בלעדיהם להתנהג וכדומה - חב"ים ללבש חליפה וכובע בעת התפלה. ואין להתיר להתפלל בלא זה, אלא בשעת הדחק (משנ"ב, סימן צא יב. אגרות משה, י"ד ח"ג סח ט).

סעיף ב

דינים שונים המצויים שם

א. תפלה במקום פרוץ - אסור להתפלל במקום פתוח. אכן 'עובדי דרכים' מתירים להתפלל שם, אך צריך להזהר להתפלל בצד באופן שלא יפריעו אנשים העוברים שם. וכל שכן שיש להזהר שלא יהיה שם טנוף או ריח רע. ואם יש שם אילנות, טוב להתפלל שם (סימן צ"ט ו' ומשנ"ב שם).

ו. לענייננו, אם יש שם בית או מקום מקף מחצות - חב"ים להתפלל שם. ורק אם אין שם בית - אפשר להתיר להתפלל במקום פתוח. או לפחות להתפלל סמוך לצד איזה מחצת או

ג. פנה - אסור להתפלל במקום שאין שם ישוב הדעת (ראה בסימן צ ובסימן צא).
ד. לפי האמור, ההלך בשעות אחר הצהרים להתרחץ בחוף הים - חב" להתפלל מנחה מקדם! כי מתאחרים שם באופן שאי אפשר להתפלל בצער, ושם כמעט ולא יתכן להתפלל אלא באופן שעוברים על כל או חלק מן האמור לעיל. ואסור לצאת לדרך אם יתכן שיתפלל בלא ישוב הדעת או שישפח לגמרי להתפלל (שבט הלוי, ח יח).

ו. ואף מי שמקפיד שלא להתפלל מנחה גדולה - אין לו להתחסד ולהעדיף את התפלה לפנות ערב ולהתפלל שם, שבוודאי יצא שזכרו בהפסדו.

◆ בשורה טובה תדשן עצם: הופיע! החלק הרביעי מסדרת "שיח שרפי קודש" החדש והמפואר, אשר בשם "אנשי מוהר"ן יכונה. במהדורה זו מושקעים עמל ויגער על מנת להביא את השיחות הק' המלאים אמרות והנהגות ישרות המהווים כלי דעת לאור רביה"ק, בבחי' שימוש תלמידי חכמים, וכולל דיוקים והוספות רבות, לוח ערכים וסידור בהיר ומשובב נפש. ניתן להשיג בנקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב. או במוקד מכון "משך הנחל": 026273120.

◆ התורה הזמנית: י"ל הקונטרס החשוב: "מים עמוקים" על תורה ח' תנינא "תקנו תוכחה" הנלמדת בימים אלו במסגרת התורה הזמנית במסלול 'תמימי דרך', מאת הגה"ח ר' שמואל משה קרמר שליט"א. מכון 'מעיינים' בנחלים: 0799402242.

◆ חדש! שיעור מיוחד מתקיים מדי יום שני באשדוד, בבית הכנסת שברחוב חטיבת גולני 7, בשעה 22:15. שמעו ותחי נפשכם!

◆ ראה זה חדש! הופיע ויצא לאור עולם הספר 'חבלי בנימינים' על תורה ט"ו - "אור הגנוז" הספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן, שנכתב ע"י הרה"ח ר' יחיאל מיכל ליכטנשטיין שליט"א. הפצה ראשית: 053204637. ארה"ב: 18482991860.

יורל ע"י מכון עלה לתורה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסגרת מדי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישות נכס נצח: עלה לתורה, בנק
מרביתיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

פי תבך שנהרגר הבית המקדש שהוא ההתפארות של ישראל והתחילו לומר הנה ככל הגוים בית יהודה תבך ומיד נתגלה ונתראה גדל עצם החפוק שבין הגוים לבית יהודה, כי איך שהוא עדין נמצאים בישראל במה נקודות טובות וכמה מעלות רבות פגגד הגוים על כן אז דיקא נמתק הדין תבך, כי על ידי זה דיקא שהחריב את הבית המקדש פאלו אין עוד שום התפארות מישראל ח"ו והם ככל הגוים ח"ו, תבך נתגלה ונתראה עצם החפוק שביניהם, על ידי זה נבמר רחמי' יתברך ולא בלא אותם:

ליקוטי הלכות, ראשית חנוך ד, ז

יהלום

בי אין שום יאוש בעולם כלל!
(ואמר אז בזה הלשון: קיין יאוש איז נאר ניט פאר האנדיין!!)

ליקוטי מוהר"ן תנינא ע"ה